

Historien om Galargården

1: Fra Grønnegaard til Galargård

Grønnegården hed den, og den var en såkaldt »firlænget landbrugsejendom« et sted i Københavns omegn. Den var ikke mere forfalden end dekorativt var, den havde lade såvel som stald og tilliggende mark-arealer med eget privatkapitalistisk gadekær — og den skulle nedrives i løbet af et par år, præcist tidspunkt endnu usikkert, for at give plads for en betonkøles. Men i mellemtiden var den vores, hvis vi ville leje den for et beskedent beløb, nemlig 2300 kroner om måneden.

Efter en rundvisning var vi ikke i tvivl. Det var nu heller ikke fordi vi havde så meget at betænke os på. Det var i 1967, *the summer of love*, Sgt. Pepper-året, og der var to timers tog- og tudse-tur til ham, og så var han sandsynligvis ikke hjemme. Lone og jeg boede i Vangede, også temmelig *off*, og havde end ikke telefon. Og Tommy — ja, guderne må vide hvor Tommy egentlig boede. Jeg véd det i hvert fald ikke, og jeg tvivler på Tommy kan huske det. Tommy er et af den slags mennesker der har en tre-måneders-hukommelse. Han lever så intenst at han netop lever ét kvartal ad gangen og kun har plads til det til enhver tid forrige i sit spinnende hoved.

Ikke fordi Louis ikke er et spinnende hoved. Jeg har nu kendt ham i ti år, og han kan stadig chokere mig på nye måder — snart med en ukendt charme, snart med en afsindig idioti på størrelse med Gefion-springvandet, snart med en fantastisk idé af format som lynlåsen eller daseåbneren, og måske alligevel oftest ved den mest usandsynlige og uopslidelige damphammerenergi der kan tænkes. man kan vente sig hvad som helst fra Louis. Fra Tommy med, forresten, og fra Lone og mig. Så da vi fandt sammen og lejede Grønnegården ventede vi os alle sammen netop hvad som helst, og ingen af os blev skuffede. Og *hvis* nogen af os blev, så var der i hvert fald aldrig tid nok for vedkommende til at nå at finde ud af det inden det næste chok kom drejende om hjørnet.

Der skete nemlig noget de år, og der var givet nogen der gerne ville have bremsedet det — men os var det ikke. Vi havde alt at vinde og intet at tabe. Vi var endnu unge og uskyldige nok til simpelt hen at være ude på et hvilket som helst trip for fornøjelsens skyld, og vi var lige netop ved at være gamle og grå nok til at kunne være det med en vis autoritet. Vi var kort sagt i midten af tyerne og mere eller mindre professionelle provo'er med nogle års energisk praksis på bagen.

Misforstå mig ikke: Vi var ikke, og havde aldrig været, specielt ude på at fornærme nogen eller spille den af i andre folks radisebede. Men vi var simpelt hen ude på at mere os, *have some fun tonight*, og som alle raske drenge og piger ville vi gerne bruge vores kræfter, og som alle naturens skabninger nærrede vi et sundt og ubundet had til enhver der ville forhindre os i det. Og man kan nu engang — dengang som nu — ikke få brugt ret mange kræfter i denne verden, for der er nogen der vil forhindre én i det.

Vi blev hurtigt kendt med og kendt i kvarteret — den københavnske omegns-kommune, hvis navn jeg (belært af erfaringer) ikke skal nævne. Faktisk tiltrak allerede vor særdeles komplicerede flytning overordenlig opmærksomhed fra de kommende naboer — begge to. Grønnegården lå nemlig tilpas afskærmet, der var blot et hus til venstre og et hus til højre, og så ellers jordslette til den ene side og en lang grusvej op til autostradaen på den anden. En rest-idyl af den slags

man endnu sidst i 60'erne kunne finde i vor hovedstad.

Og til denne rest-idyl var det vi ankom med det første flyttelæs i en leddeløs og tagløs Saab en sommerdag i 1967 — Lone guitarspillende og syngende en af sine raga-improvisationer, Tommy kørende så hurtigt som bilen kunne, Louis med en megafon for munden hvori han kundgjorde proletariatets uafvendeligt ankomende diktatur med en stemme som en Frelsens Hær-prædikant (Louis kan imitere enhver stemme, kærkommen underholdning i de lange vinteraftener for vennekredsen i årevis) — og jeg med en båndoptager og et antal højttaler-kabinetter der på given foranledning generøst meddelte omverdenen, at »We want the world and we want it NOW!« gennem Jim Morrison's mange gange forstærkede mund. Kort sagt: California, here I come — eller Beatnikernes indtog i Sokkelund Herred.

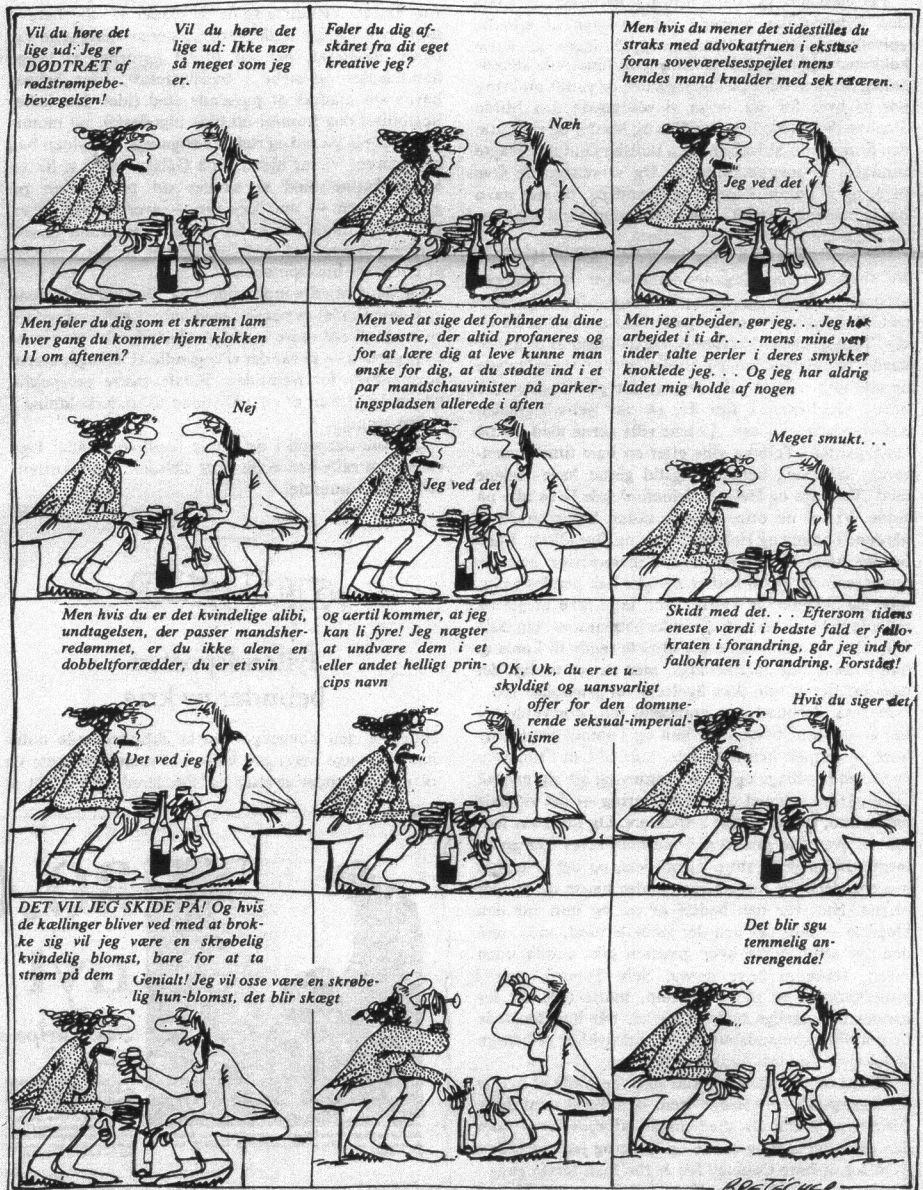
Vor entré forblev ingenlunde ubemærket, men dengang var vi ikke paranoide nok til at sé hverken til højre eller venstre eller overhovedet notere os om folk bemærkede det ene eller det andet eller tænkte det ene eller det andet — der var kun én vej, og det var *Right On! Straight Ahead!*

Så vi rykkede uforfærdet og utilsløret ind på Grønnegården med vores ikke overvældende mange ejendele — blot det nødvendigeste: lidt tøj, telefonen, stof-beholdningen, stereo-anlægget, Tommys elektriske orgel, Lones guitar, Lones og mine motorcykler

samt et par ganske få blandede biler. Mad, marihuana, musik og maskiner. Samt naturligvis medbragt *madness* som straks slog ud i eksplosion.

Allerede den første aften satte vi os på brostenene mellem græstotterne foran huset, vel vidende vi var ved at indlede et nyt kapitel af vort liv, og tænkte tingene igennem fra grunden. Og vor nye grund var Grønnegården, og hvad var vel — som i en børnesang — grønnest af alt grønt? Naturligvis: Vort foretrukne ernæringsmiddel de år: cannabis, tjæl, hash, marihuana, pot, galar (kært barn. . .) — ja, *galar!* dét var ordet. Den selv samme aften ombødte vi Grønnegården til Galargården, og sjældent har et geografisk navn været valgt med større præcision. Omkring midnat deponerede vi vore medbragte ejendele og tog tilbage til byen, fast besluttet på at fortsætte flytningen de kommende dage.

Dette ambitiøse projekt lykkedes kun delvis i løbet af de kommende uger, det syntes at ville strække sig over uendelige tidsrum. Vi havde alle sammen vores arbejde at passe, arbejde vi var nødt til at have for at kunne finansiere vores trips (og forresten Folketingets gager for ikke at tale om militæret), og når man både skal arbejde og holde butikken oppe og flippe samtidig er det svært yderligere at flytte. Og da tilmed Louis' mangleårige svenske penneveninde ankom midt i al forvirringen blev det for meget rod og skyerne syntes at

trække sig mørke og truende sammen over Galargården.

Men som altid i gode historier og veltimedede liv kom løsningen straks. En aften, en mørk sen aften på Aboulvarden som vi kom ud af *Revolution*, mødte vi et ubegribeligt ungt og smukt og kornfedt og kernedansk par: Mette og Ove Olsen. Mette og Ove Olsen spurgte om vi ikke fyrede en chillum. Vi fyrede en chillum. Mette og Ove Olsen spurgte om vi tilfældigvis kendte et sted de kunne bo. De var lige blevet smidt ud af en lejlighed i Korsgade som de havde fremlejet af en fløjtespiller der var taget til Mexico for at opholde sig i fem år hos peyote-indianerne, men som havde fået nok af fjorten dage og derefter var draget hjem til Korsgades betryggende damp af folkekøkkenhakkebøffer.

Vi kendte netop et sted. Mette og Ole Ove Olsen var meget hurtigt blevet vore venner, det var de år man sluttede venskaber for livet på et gadehjørne, og endnu samme aften var de med ude at sé Galargården. Der var stadig rigelig plads til os alle, og vi beseglede en usynlig kontrakt om gensidig solidaritet og spanking med ikke bare en chillum, men en *hookah*, en stor ødsel indisk vandpipe, og vi hældte endog et par gram af tidens bedste sort sorte nepal ud til gråspurvvene, for i aften var det fest og rituel sejrsmiddag og fuglen og den fattige skulle også være skæv. Og da vi kørte ind mod byen igen fortalte Ove Olsen os det bedste af alt: at han var vognmand og følgelig disponerede over en lastvogn.

I ét klart blik så vi alle hvordan dette ville forenkle den flytning der allerede var en saga af spredte episoder og forvirrede sammenpakninger af halve køkkener og tredjedele af ikke-synkroniserede stereoanlæg der stod både på Galargården og rundt omkring hos os hver for sig — så vi velsignede den Milde Skæbne der havde bragt os Ove og Mette, og vi kaldte den Shivah, thi Shivah var den indiske Gud der bragte cannabis til menneskeheden. Og vi velsignede Ove med, og vi kaldte ham »Vognmanden«, og det navn har klæbet ved ham til i dag — for vognmand var han, og vognmand vedblev han at være.

Og bedst som vi således var igang med at få flyttet fra diverse skumle årgangs-slumboliger, og lige som procenten af ting og sager på Galargården var større end i København — så dukkede, som nedfalden fra en sky, Tommys kone Helene op. Og da ingen af os andre havde sét Helene nogen sinde og kun hørt hende omtale som en myte af Tommy, der på sin side ikke havde sét hende i fire år, så var gensynsglæden naturligvis stor og sær. Helene ville gerne med ud på Galargården. Tommy ville efter en halv times usædvanlig stiltfærdig betænkningstid gerne have Helene med. Tommys og Helenes velbefindende lå os alle på sinde. Vi var nu otte, og som sådan koloniserede vi gården: Tommy og Helene, Mette og Ove Olsen, Lone og jeg samt Louis og Louis' mangeårige svenske penneveninde. Jeg er ked af jeg ikke kan hendes navn, men jeg fangede det aldrig. Hun talte ikke meget og virkede stort sét *betænkkelig* (ikke *betænksom*, tag ikke fejl). Der var ikke nogen der direkte sagde til Louis at hun virkede lidt gammeldags, men det er muligt det blev antydnet at hun ikke ligefrem var *grænseløs* fed.

Helene, derimod, var *grænseløs* fed. Forsvinde for fire år — fra Ålborg, hvor hun og Tommy boede *way back* — simpelt hen forsvinde, tage til San Francisko og så vende tilbage og finde Tommy og slå sig ned på Galargården uden et ord til forklaring — det vidnede om en ånd, vi kun kunne respektere. Og Lone var fed, fed ud over alle grænser. Lone blev vores hus-guru, fordi hun havde to store legemsdele, og det er endda ingen sjofert: De to dele var hendes hjerte og hendes hjerne. Hun var den bedste af os, og hun var den klogeste — hun var den der smilede mest, men også den der altid vidste hvor grænsen gik, endda uden nogen sinde at blive *corny*. Selv Tommy, selv i besærkerang på rød fluesvamp, måtte bøje sig for hendes ufravigelige blide autoritet, når hun nægtede ham at flå købmandsbutikken i småstykker af hensyn til lokalsamfundets facilitets-frekvens.

Så der var vi, otte i tal, klar til at begynde et nyt liv på Galargården, flyttende frem og tilbage mod dette definitive nye Paradis med enkelte afbrydelser — som den aften da Ove og Mette og Lone og jeg var inde i byen for at høre Country Joe & the Fish første gang i Danmark, mens Tommy, Helene og Louis var i Malmö

sammen med penneveninden. De tog med Øresunds-båden, og undervejs nød de — hvad der ellers var sjældent for os i de år — en del spiritus til piberne. De gik videre efter overfarten med et par »sund piber« på Stortorget, og på hjemvejen var det så tingene tog fart, fjerde stadium — ren besærkerang — blev en fuldbyrdet kendsgerning. Louis gjorde — ifølge Tommy — »kraftige tilnærmelser til alle og enhver« i baren, og koncentrerede sig efter indledende sonderinger især om en pige der — stadig ifølge Tommy — var gammel nok til at være hans mormor. Tommy var helt oppe på at sé Louis kneppe sin mormor, men hun forsvandt i Havnegade. Det samme gjorde Louis' mangeårige svenske penneveninde, og få dage efter lod Louis — i et fortroligt øjeblik — forstå at han nu egentlig altid havde fortrudt at han i et øjeblik 14-årige svaghead var blevet medlem af Familie-Journalens penneven-klub.

Om morgenen da vi andre kom ud på Galargården lå Tommy, Helene og Louis på gulvet midt imellem tomme flasker, et større udvalg af helt eller halvt knuste sprøde knasende chips og et antal konserverdåser der bar tydeligt præg af at være forsøgt fortæret rå. Lejligheden ligefrem stank af excesser af tvivlsom karat, og da vi efter et større oprydningsarbejde fik skovlet os frem til vore venner og fik vækket dem var de kun til adspredt og ukoncentreret at mumle noget om »sunde piber« på Stortorget i Malmö og et par elskværdige Sorte Pantere der havde kørt dem hjem og spist aftensmad med dem.

Anyway, en måneds tid efter var flytningen for så vidt klar. Vi kunne finde de plader vi ville høre, i hvert fald i nogle andre covers, stereo-anlæggene var blevet monteret, det var blevet naturligt at lægge håndklæder og sæbe i badeværelset, hver beboer havde sin madras et passende sted (idet den fælles flexibilitet dog fremfor alt blev tilgodesét), og motorhjelmen lå på rad og række i døgnvagt på hylden bag entrédøren. Vi var hjemme på Galargården, vi fik en huslig rutine med at samles ud på aftenen på gårdspladsen — om ikke før — over et bål og en kollektiv chillum, og vi fik et fælles centrum, husets bedste stereo-anlæg, omkring hvilket det var naturligt at opbevare hus-apoteket.

Og da vi således indtil videre var bosatte og bofaste og havde fundet os til rette med halve bonde-svingdøre og hvidkalkede mure med rosenbede foran, omkransende gården — så var det vi begyndte at anlægge større perspektiver for fremtiden. Første større perspektiv blev anlæggelsen af en rally-bane til underholdning i ledige stunder.

Og som der stod i de gamle feuilleton-blade: Læs videre om rally-banen og dens sælsomme konkurrencer i næste nummer.

Dan Turéll

